

РЕЙ БРЕДБЪРИ ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ ЕДНА СТАРИЦА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Не, няма какво да спорим. Решила съм. Бягай с глупавия си кош. Господи, откъде са ти хрумнали тия неща? Разкарай се оттук. Стига си ме тормозил, имам да плета и не ми е до високи мургави господа със смахнати идеи.

Високият мургав млад мъж стоеше мълчаливо, без да помръдне. Леля Тилди побърза да продължи:

— Чу какво казах! Ако ти се говори, действай, а междуременно се надявам да нямаш нищо против да си сипя малко кафе. Ето така. Ако беше малко по-любезен, щях да предложа и на теб, но ти ми изникваш тук висок и силен, без дори да си направиш труда да почукаш на вратата. Сякаш се намираш у дома си.

Леля Тилди се зае с плетката си.

— Ето, заради теб изпуснах бройката! Плета си шал. Зимите напоследък стават страшно мразовити и не бива дама с кости като оризова хартия да седи в старата си паянтова къща, без да има с какво да се стопли.

Високият мургав мъж седна.

— Столът е антика, така че внимавай — предупреди го леля Тилди. — Започни отново. Каж ми каквото имаш за казване. Ще те изслушам с уважение. Само не повишавай глас и спри да ме гледаш с тия шантави пламъчета в очите. Господи, чак червата ми закуркаха.

Украшеният с цветя часовник от костен порцелан на полицата свърши с отброяването на три. В коридора, събрани около коша, мълчаливо и неподвижни като истукани чакаха четирима мъже.

— А сега за коша — каза леля Тилди. — Дълъг е два метра и, доколкото виждам, не е за пране. И за какво са ти онези четиримата? Едва ли за да носят коша — лек е като перце.

Мургавият млад мъж се бе навел напред в стария стол. Нещо в лицето му намекваше, че скоро кошът ще престане да е чак толкова лек.

— Пфу — изсумтя леля Тилди. — Къде ли съм виждала такъв кош? Май беше само преди две години. Като че ли... о! Сетих се. Когато почина съседката госпожа Дуайър.

Остави отсечено чашата.

— Значи *затова* си тук? Аз пък си мислех, че се мъчиш да ми продадеш нещо. Чакай само малката ми Емили да се върне от колежа следобед! Писах ѝ миналата седмица. Естествено не ѝ споменах, че не

се чувствам съвсем във форма, но все пак ѝ намекнах, че ми се иска да я видя отново, от толкова време не съм я виждала. Живее в Ню Йорк и тъй нататък. Почти като дъщеря ми е, малката Емили. Тя ще се погрижи за теб, младежо. Ще те изхвърли от гостната толкова бързо, че...

Мургавият млад мъж погледна леля Тилди, сякаш бе много уморена.

— Не, не съм! — отсече тя.

Той се залюля напред-назад в стола, с полузатворени очи, сякаш си почиваше. Сякаш мърмореше, нима и ти не искаш да си починеш? Почивка, почивка, приятна почивка...

— Велики синове на Гошен на Джилбъри Дайк! Изплела съм сто шала, двеста пуловера и шестстотин кърпи с тези пръсти, нищо че са така кокалести! Сега бягай и се върни като свърша, тогава може и да поговорим. — Леля Тилди реши да смени темата. — Нека ти разкажа за Емили, за сладкото ми прекрасно дете.

Кимна замислено. Емили с нейните руси къдрици като косите на царевица и също тъй меки и фини.

— Много добре си спомням деня, в който умря майка ѝ преди двайсет години и я остави в дома ми. Затова съм ядосана на теб и носачите ти. Да се е чуло някога хора да умират за добро? Млади човече, това не ми харесва. Ето, спомням си...

Леля Тилди замълча; споменът бодна за миг сърцето ѝ. Двадесет и пет години назад в миналото гласът на баща ѝ трепна в късния следобед.

— Тилди — прошепна той, — какво смяташ да *правиш* с живота си? Така се държиш, че мъжете не тичат много след теб. Целуваш и се изпаряваш. Защо не се укротиш, не се омъжиш, не отгледаш деца?

— Татко — срязва го Тилди. — Обичам да се смея, да играя и да пея. Не ставам за семейство. Не мога да намеря мъж с моята философия, татко.

— Що за „философия“ е това?

— Че смъртта е нелепа! Отмъкна мама, когато най-много имахме нужда от нея. Нима наричаш *това* умно?

Очите на татко ѝ се насълзиха, станаха сиви и неприветливи.

— Винаги имаш право, Тилди. Но какво можем да сторим? Смъртта идва при всеки.

— Да се борим! — извика тя. — Да удряме под кръста! Да не *вярваме* в нея!

— Не става — тъжно каза татко й. — Сами сме на този свят.

— Нещо трябва да се промени, татко. От този момент започвам собствената си философия! Глупаво е хората да живеят години наред и после да бъдат посетени като семена в дупка, а да не се роди нищо. Каква полза от това? Лежат си цяла вечност, без да помагат на никого. И повечето от тях са чудесни, порядъчни, добри хора. Или поне се опитват да бъдат такива.

Татко й обаче не я слушаше. Бе посърнал, избелял, също като оставена на слънце снимка. Опита се да го накара да се размърда, но той все пак си отиде. Тилди се обърна и побягна. Не можеше да остане, след като бе изстинал, тъй като студенината му отричаше философията й. Не присъства на погребението му. Не направи нищо, освен да отвори този антикварен магазин пред старата къща и да живее сама години наред — всъщност докато не се появи Емили. Тилди не искаше да приеме момичето. Защо ли? Защото Емили вярваше в умирането. Но майка й бе стара приятелка, а Тилди бе обещала да помогне.

— Емили бе първата, която живя с мен в къщата през всички тези години — продължи разказа си леля Тилди. — Така и не се омъжих. Страхувах се от идеята да живея двайсет-трийсет години с някой мъж, а накрая да вземе да ми умре. Това би сринало убежденията ми като къщичка от карти. Странях от света. Крецях на хората, ако прекалено често споменават смъртта.

Младият мъж слушаше търпеливо, учтиво. После вдигна ръка. Сякаш знаеше всичко, с този тъмен и студен блясък в очите му, още преди леля Тилди да отвори уста. Знаеше за нея и за Втората световна война, когато беше изключила завинаги радиото си, бе спряла да чете вестници и бе налагала в магазина си един мъж с чадър по главата, когато се бе опитал да опише бреговете на десантите и дългите бавни вълни мъртъвци, носещи се под безмълвните лъчи на луната.

Да, усмихна се мургавият млад мъж от стария люлеещ се стол. Знаеше как леля Тилди си пускаше единствено хубавите стари грамофонни плочи. Хари Лодър с неговото „Скитам се по здрач“, мадам Шуман-Хайнк и приспивните песни. Без прекъсвания, без новини за бедствия, убийства, отравяния, автомобилни катастрофи, самоубийства. Музиката си оставаше неизменна, една и съща всеки

ден. Така годините минаваха, докато леля Тилди се опитваше да предаде философията си на Емили. Умът на момичето обаче бе съсредоточен върху тленното. Въпреки това тя уважаваше начина на мислене на леля си и никога не споменаваха... вечността.

Младият мъж знаеше всичко това.

Леля Тилди изсумтя.

— Откъде знаеш всичко това? Е, ако си мислиш, че можеш да ме убедиш да вляза в глупавия ти кош, жестоко се лъжеш. Само да си ме докоснал, ще ти се изплюя право в *лицето!*

Младият мъж се усмихна. Леля Тилди отново изсумтя.

— Не се хили като болно псе. Прекалено съм стара за ухажвания. Всичко вече е изсъхнало като стара туба с боя и изоставено преди години.

Разнесе се шум. Часовникът на полицата отброи три. Погледът на леля Тилди се стрелна към него. Странно. Не беше ли отброил три часа преди пет минути? Обичаше белия часовник с голите златни ангелчета около номерираното му лице и тоновете му като на катедрални камбани, тихи и сякаш много далечни.

— Да не смяташ просто да си *стоиш* тук, млади човече?

Смяташе.

— Е, тогава няма да имаш нищо против да подремна малко. Само не мърдай от стола. Да не си посмял да пристъпваш около мен. Само ще затвора очи за мъничко. Така. Точно така...

Приятна, спокойна и освежаваща част от деня. Тишина. Единствено часовникът тиктака, зает като термити в дърво. Единствено старата стая, миришеца на полиран махагон, смазана кожена тапицерна и плътно наредени по лавиците книги. Толкова е приятно. Приятно...

— И да не си посмял да станеш от стола, господинчо. В никакъв случай. Следя те с едно око. Да, наистина те следя. Да, следя те. О. А, хмммм.

Толкова е меко. Така каращо на сън. Дълбоко. Почти като под вода. О, толкова е приятно.

Кой се движи в тъмното пред затворените ми очи?

Кой ме целува по бузата? Ти ли си, Емили? Не. Не. Сигурно ми се е сторило. Само... сънувам. Да, точно така. Унасям се... унасям...

А? Какво каза? О!

— Чакай да си сложа очилата. Така!

Часовникът отново отброи три. Лошо, стари часовнико, лошо. Ще трябва да те нося на поправка.

Младият мъж в тъмния костюм стоеше до вратата. Леля Тилди кимна.

— Толкова бързо ли си тръгваш, млади човече? Наложил се да се откажеш, а? Не успя да ме убедиш. Магарешки инат е това моето. Не можеш да ме измъкнеш от тази къща, така че не си прави труда да се връщаш и да опитваш отново!

Младият мъж се поклонил бавно и с достойнство.

Нямаше намерение да се връща.

— Чудесно — заяви леля Тилди. — Винаги съм казвала на татко, че ще спечеля! Е, ще плета край прозореца през следващите хиляда години. Ще трябва да съдвчат дъските около мен, за да ме изкарат.

Очите на мургавия млад мъж проблеснаха.

— Стига си гледал като котка, дето току-що е изляла канарчето — викна му леля Тилди. — И разкарай тоя глупав кош оттук!

Четиримата мъже излязоха с тежки стъпки навън. Тилди ги гледаше как държат празния кош и залитат от тежестта му.

— Ама че работа! — възкликна тя и се надигна възмутено. — Да не си ми откраднал антиките? Книгите? Часовниците? Какво има в коша?

Мургавият млад мъж подсвирна весело, обърна й гръб и излезе след четиримата препъващи се мъже. На прага посочи коша и предложи на леля Тилди да вдигне капака. Запита я с жестовете на мим дали няма да пожелае да види какво има вътре.

— Любопитна? Аз? Пфу, как ли пък не. Махай се! — викна леля Тилди.

Мургавият млад мъж докосна шапката си за поздрав.

— Сбогом! — Леля Тилди затръшна вратата.

Ето така. Сега е по-добре. Махнаха се. Глупаци с червясали идеи. По дяволите кошът. И да бяха откраднали нещо, не й пукаше. Важното бе, че са се махнали.

— Я виж — усмихна се леля Тилди. — Ето че и Емили се връща от колежа. Време беше. Виж само как върви. Господи, но защо изглежда така бледа и странно? И колко бавно се движи. Какво ли е

станало? Изглежда разстроена, дума да няма. Горкото момиче. Ще ѝ приготвя кафе и сладкиши.

Емили изкачи стъпалата пред входа. Шетащата леля Тилди чу бавните ѝ колебливи стъпки. Какво *измъчваше* момичето? Държеше се плашливо като гущерче. Вратата се отвори широко. Емили стоеше в коридора, хванала месинговата дръжка.

— Емили? — обади се леля Тилди.

Емили влезе в гостната, отпуснала глава.

— Емили! Чаках те! Бяха дошли едни нахалници с кош. Мъчеха се да ми пробутат нещо, което не исках. Радвам се, че си тук. Толкова ми е приятно...

Леля Тилди осъзна, че вече цяла минута Емили я зяпа.

— Емили, какво има? Стига си зяпала. Ей сега ще ти сипя кафе. Ето!

Емили, защо отстъпваш от мен?

Емили, стига си пищяла. Недей да пищиш, Емили! Спри! Ако продължаваш така, ще полудееш. Емили, ставай от пода, дръпни се от стената! Емили! Стига си се свивала, дете. Нищо няма да ти направя!

Господи, ако не е едно, друго ще е.

Емили, *какво има*, дете?...

Емили изстена, скрила лице в дланите си.

— Детето ми — прошепна леля Тилди. — Ето, пийни вода. Пийни си, Емили. Точно така.

Очите на Емили се разшириха, видяха нещо и се затвориха отново. Момичето затрепери и се сви.

— Лельо Тилди, лельо Тилди, лельо Тилди...

— Стига! — Тилди я плесна. — Какво те *мъчи*?

Емили се насили да я погледне отново.

Протегна ръка. Пръстите ѝ изчезнаха в леля Тилди.

— Ама че нелепица! — изкреця Тилди. — Махни си ръката! Махни я, казвам!

Емили се дръпна настрана, тръсна глава и златните ѝ коси се посипаха в сияйни нишки.

— Ти не си тук, лельо Тилди. Сънувам. Ти си мъртва!

— Тихо, детенце.

— *Не може* да си тук.

— Земьо Гошен, Емили...

Опита се да я хване за ръката. Пръстите ѝ минаха безпрепятствено през нея. Леля Тилди моментално се изправи и тропна с крак.

— И таз добра! — извика гневно. — Този... измамник! Този крадлив мошеник! — Тънките ѝ ръце се свиха в жилави твърди бледи юмруци. — Тъмен подъл дявол! Откраднал го е! Отмъкнал го е, успял е, успял е, ох, успял е! А аз...

Яростта я обхвана цялата. Светлосините ѝ очи пламнаха. Запръска слюнки в изпълнената с възмущение тишина. После се обърна към Емили.

— Дете, ставай! Трябваш ми!

Емили се свиваше и трепереше.

— Част от мен е тук! — заяви леля Тилди. — В името на Сатаната, каквото трябва да се направи, ще се направи. Донеси ми бонето!

— Страх ме е — призна си Емили.

— Да не искаш да кажеш, че се страхуваш от мен?

— Да.

— Че защо, да не съм ти някакъв призрак! Познаваш ме едва ли не откакто се помниш! Хайде, не е време за сълзи и сополи. Скачай на крака, или ще те цапна през носа!

Емили се изправи с хлипане и застана като притисната в ъгъла, мъчеше се да реши в коя посока да побегне.

— Къде е колата ти, Емили?

— Долу в гаража... госпожо.

— Добре! — Леля Тилди я упъти към изхода. — А... — острите ѝ очи погледнаха нагоре и надолу по улицата — накъде е моргата?

Емили се хвана за перилата на стълбището и заслиза колебливо.

— Какво ще правим, лельо Тилди?

— Какво ще правим ли? — викна зад нея леля Тилди. Тънката ѝ бледа челюст се тресеше от ярост. — Ще си върна тялото естествено! Ще си върна тялото! Тръгвай!

Двигателят ревеше и Емили стискаше с все сили волана, вперила поглед право напред към извитите, мокри от дъжда улици. Леля Тилди тръсна слънчобрана си.

— По-бързо, дете, по-бързо, преди онези дяволи от бюрото да са напмпали тялото ми със сокове и да са го подредили както си знаят. Така ще го нарежат и закърпят, че няма да става за нищо!

— Лельо, лельо, пусни ме, не ме принуждавай да карам! Нищо хубаво няма да излезе, абсолютно нищо — въздъхна момичето.

— Стигнахме.

Емили спря до тротоара и се отпусна върху волана, а леля Тилди вече бе изскочила от колата и подтичваше към паркинга на бюрото, към мястото, където разтоварваха блестящата черна катафалка.

— Вие! — насочи атаката си тя към един от четиримата мъже с коша. — Оставете това!

Четиримата мъже вдигнаха глави.

— Дръпнете се, госпожо — каза единият. — Вършим си работата.

— Моето тяло е натъпкано вътре! — викна тя и размаха заплашително слънчобрана.

— Едва ли щях да го зная, ако съм на негово място — каза друг от мъжете. — Моля, не препречвайте пътя, госпожо. Това нещо тежи.

— Сър! — оскърбено извика тя. — Държа да ви уведомя, че тежа само петдесет килограма!

Мъжът я погледна небрежно.

— Теглото ви не ме интересува, госпожо. Трябва да се върна у дома за вечеря. Жена ми ще ме убие, ако закъснея.

Следвани плътно от леля Тилди, четиримата продължиха по коридора към залата за подготовка.

Един облечен в бяло мъж очакваше пристигането на коша с доста доволна усмивка на издълженото си, нетърпеливо изглеждащо лице. На леля Тилди не й пукаше за готовността на физиономията, нито пък за мъжа като цяло. Четиримата носачи оставиха коша и си отидоха.

Мъжът в бяло хвърли поглед към леля Тилди.

— Мадам, това място не е подходящо за една дама.

— Е, радвам се, че сте на това мнение — доволно отвърна тя. — Точно това се мъчех да обясня на онзи младеж с черните дрехи!

Мъжът се обърка.

— За какъв младеж с черни дрехи става дума?

— За онзи, който нахълта в дома ми, естествено.

— В бюрото нямаме служител, който да отговаря на подобно описание.

— Няма значение. Както самият вие интелигентно се изразихте, това не е място за една дама. Не искам да съм тук. Искам да съм си у дома и да готвя за гостите си в неделя. Великден почти дойде. Трябва да нахраня Емили, да плета пуловери, да навивам часовници...

— Госпожо, признавам, много философски сте настроена и сте голям филантроп, но ме чака работа. Докараха тяло.

Произнесе последните думи с очевидно задоволство, докато подбираше от най-различните ножове, тръби, буркани и инструменти.

Тилди се наежи.

— Само да сте докоснали с пръст това тяло и...

Той я отмести настрана като някакъв малък стар молец.

— Джордж — повика с престошена вежливост, — моля, изпрати госпожата.

Лея Тилди изгледа ядно приближаващия Джордж.

— Да ти видя гърба!

Джордж я хвана за китките.

— Оттук, моля.

Тилди се измъкна. С лекота. Плътта ѝ сякаш се... изплъзна. Самата тя се изненада. Ама че неочаквани таланти показваше на тази възраст.

— Виждате ли? — каза тя, доволна от новата си способност. — Не можете да ме мръднете. Искам си тялото!

Мъжът в бяло отвори небрежно капака на коша. После, след като опитният му поглед на няколко пъти оцени картината, осъзна, че тялото вътре е... изглеждаше... нима наистина?... може би... да... не... не... просто *не можеше* да бъде, но...

— А — възкликна той накрая.

Обърна се. Очите му бяха широко отворени, но после се стесниха.

— Мадам — предпазливо рече той. — Тази госпожа тук... ваша... близка ли беше?

— Изключително близка. Внимавайте с нея.

— Може би сестра? — Мъжът с отчаяние се ловеше за сламките на угасващата логика.

— Не, глупак такъв. Това съм аз, не разбра ли? Аз!

Мъжът обмисли думите ѝ.

— Не — каза той. — Подобни неща просто не се случват. — Засуети се над инструментите си. — Джордж, повикай другите на помощ. Не мога да работя в присъствието на чудаци.

Четиримата мъже се върнаха. Леля Тилди скръсти непокорно ръце.

— Няма да мръдна оттук! — викна тя, докато я местеха като пешка по шахматна дъска от залата за подготовка към залата за бдение, коридора и чакалнята до церемониалната зала, където се тръшна на един стол в самия център на помещението. Скамейките се губеха някъде назад в сивата тишина. Носеше се аромат на цветя.

— Моля ви, госпожо — каза един от мъжете. — Тялото трябва да остане тук до службата утре.

— Няма да мръдна оттук, докато не получа каквото искам.

Седна, бледите ѝ пръсти се заеха с дантелата на шията, стисна упорито зъби и раздражено затропа с обут във висока обувка крак. Ако някой от мъжете се приближеше в обсега ѝ, получаваше удар със слънчобрана. А когато я докосваха, вече не забравяше да се изплъзва.

Господин Карингтън, президент на погребалното бюро, чу врявата от офиса си и излезе да провери какво става.

— Стига, стига — зашепна той към всички, сложил пръст на устните си. — Повече уважение, повече уважение. Какво е това? О, мадам, мога ли да ви помогна?

Тя го измери с поглед.

— Можете.

— Какво да направя за вас, моля?

— Идете в онази стая отзад — нареди леля Тилди.

— Да-а-а.

— И кажете на онзи нетърпелив младок да спре да човърка тялото ми. Аз съм стара мома. Моите бенки, родилни петна, белези, дори извивката на глезена ми, са лични тайни. Не искам да зяпа, ръчка, реже и бърника по никакъв начин.

Всичко това прозвуча неясно за господин Карингтън, който все още не бе сравнил двете тела. Погледна я безпомощно.

— Поставил ме е на масата си като готов за препариране гълъб — обясни му тя.

Господин Карингтън побърза да провери. След петнадесет минути чакане в мълчание, ужасено препиране и договаряне зад заключената врати господин Карингтън се върна, три степени по-блед отпреди.

Изпусна очилата си и ги вдигна от пода.

— Усложнявате нещата.

— Аз ли? — избухна леля Тилди. — Свети Вит на разсъмване! Виж какво, господин Кръв и Кокали или както там ви викат, кажете на онзи...

— Вече източваме кръвта от...

— Какво!?

— Да, да, уверявам ви, да. Така че, моля, вървете си. Вече нищо не може да се направи. — Разсмя се нервно. — Освен това нашият служител извършва повърхностна аутопсия, за да определи причината за смъртта.

Пламнала, леля Тилди скочи на крака.

— Как смее! Само съдебните лекари имат право да правят това!

— Е, понякога си позволяваме малко...

— Веднага се връщай и кажи на онзи касапин да върне цялата прекрасна синя кръв от Нова Англия в превъзходното тяло и ако е извадил нещо, да го върне точно на мястото му, после да ми върне тялото като ново. Чу ли какво казах!

— Вече нищо не мога да направя. Нищо.

— *Виж* какво. Ще остана тук през следващите двеста години. Слушаш ли ме? И всеки път когато се появят клиенти, ще плюя ектоплазма право в ноздрите им!

Карингтън прекара тази мисъл през губещия си почва разсъдък и от гърдите му се изтръгна стон.

— Ще съсипете бизнеса. Не можете да го направите.

Лелята се усмихна.

— *Не мога* ли?

Карингтън се затича по тъмната пътека. Чу се в далечината как набира отново и отново някакви телефони. След половин час отвън заръмжаха коли. Трима вицепрезиденти на погребалното бюро се появиха в помещението заедно с изпадналия в истерия президент.

— Какъв е проблемът?

Леля Тилди им разказа с няколко добре подбрани израза.

Проведоха съвещание, като междуременно наредиха на касапина да прекрати домашното си, поне докато не се стигне до някакво споразумение... Служителят излезе от залата с приветлива усмивка, пушеше голяма черна пура.

Леля Тилди я изгледа възмутено. После извика с ужас:

— Къде тръскаше *пепелта*?

Служителят се ухили невъзмутимо и издуха малко облаче дим.

Съвещанието приключи.

— Мадам, право казано, не можете да ни принудите да си вършим работата на улицата, нали?

Леля Тилди изгледа лешоядите.

— О, не бих имала нищо против.

Карингтън избърса потта от гушата си.

— Можете да си вземете тялото.

— Ха! — викна леля. — Непокътното ли? — добави предпазливо.

— Непокътното.

— Без формалин?

— Без формалин.

— С кръвта си?

— С кръвта, за Бога, с кръвта. Само го вземете и си идете!

Тя кимна отсечено.

— Става. Оправете го. Споразумяхме се.

Карингтън щракна с пръсти към касапина.

— Не стой тук, малоумнико. Оправи го!

— И внимавай с пурата! — добави старицата.

— Леко,леко — каза леля Тилди. — Оставете коша на пода, за да мога да вляза в него.

Не беше оглеждала тялото много-много. „Изглежда естествено“ — това бе единственият ѝ коментар. Намести се в коша.

Сграбчи я усещането за арктически студ, последвано от противно гадене и силен световъртеж. Сливането бе мъчно, сякаш вода да попие в бетон. Бавно. Трудно. Като пеперуда, опитваща се да се напъха обратно в изоставения си пашкул!

Вицепрезидентите наблюдаваха с опасение. Господин Карингтън кършеше пръсти и се мъчеше да помага, правеше бутаци движения с

ръце и длани. Откровено скептичен, касапинът гледаше сцената с лек присмех.

Попиване в студен, тежък гранит. В замръзнала древна статуя. До самата ѝ сърцевина.

— Оживей, да те вземат мътните! — изкрещя сама на себе си леля Тилди. — Стани поне малко.

Тялото се надигна с шумолене в сухия кош.

— Сгъни краката си, жено!

Тялото се сви пипнешком.

— Гледай! — викна леля Тилди.

Светлината влезе в премрежените слепи очи.

— Чувствай! — натисна леля Тилди.

Тялото усети топлината на стаята, внезапната реалност на масата за аутопсии, на която да се облекне задъхано.

— Движи се!

Тялото направи малка скърцаща крачка.

— Чувай! — заповяда му тя.

Звуците проникнаха в глухите уши. Рязкото, изпълнено с очакване дишане на потресения касапин; скимтенето на господин Карингтън; собственият ѝ дрезгав глас.

— Върви! — каза тя.

Тялото закрачи.

— Мисли!

Старият мозък заработи.

— Говори!

Тялото заговори, като се поклони към мъжете.

— Много съм ви задължена. Благодаря.

— А сега — заповяда тя накрая, — плачи!

И по бузите ѝ потекоха сълзи от щастие.

Ако искате да се отбиете при леля Тилди, достатъчно е някой следобед около четири да идете при антикварния ѝ магазин и да почукате. На вратата има голяма траурна лента. Да не ви безпокои! Леля Тилди я остави там: такава ѝ е чувството за хумор. Чукате на вратата. Тя е с две резета и три ключалки и от другата ѝ страна ще чуете пискливия ѝ глас.

— Мъжът в черно ли е?

Разсмивате се и казвате — Не, лельо Тилди, аз съм.

Тя се разсмива.

— Влизай бързо! — Отваря рязко вратата и я затръшва веднага, за да не може мъжът в черно да се промъкне след вас. После ви настанява, сипва ви кафе и ви показва най-новия си плетен пуловер. Вече не е толкова бърза и недовижда, но въпреки това се справя.

— А ако сте много добри, ще ви почерпя — заявява леля Тилди и оставя чашата си на масата.

— С какво? — питат гостите.

— С това — казва леля Тилди, доволна от мъничката си уникалност.

И със свенливи движения на пръстите ще разкопчае бялата дантела около шията и гърдите, за да ви покаже за миг какво се крие отдолу.

Дългият син белег от аутопсията.

— Приличен шев като за мъж — казва тя. — О, някой да иска още кафе? *Заповядайте!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.